

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

1. [Sentència 310/2022](#), de 10 de març, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació.

Aquesta sentència resol el recurs de cassació interposat contra la sentència del TSJC núm. 875/2019, de 28 de juny, que va estimar en part el recurs núm. 113/2018 interposat per la representació processal de don Esteban contra l'acord del Consell Metropolità de l'AMB, de 19 de desembre de 2017, pel qual es van desestimar les al·legacions presentades contra l'acord de modificació de l'Ordenança fiscal reguladora del tribut metropolità per a l'exercici 2018 i es procedeix a l'aprovació definitiva de l'esmentada ordenança.

Contra dita sentència l'AMB va presentar un recurs de cassació que va ser admès a tràmit per interlocutòria de 29 d'octubre de 2020, en què aprecia un interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

El tema d'interès cassacional és si l'AMB pot excloure, ni tan sols transitòriament, de l'àmbit d'aplicació territorial del recàrrec aprovat per dit ens sobre l'IBI a una sèrie de municipis de la referida AMB perquè no s'hi presta el servei de transport públic col·lectiu de superfície anàloga o similar a aquell que es presta en la resta de municipis de l'AMB, als quals s'exigeix l'esmentat recàrrec sobre l'IBI.

En definitiva, es planteja si l'AMB pot excloure, mitjançant una disposició administrativa de caràcter general, un recàrrec sobre l'IBI a determinats municipis d'aquesta.

La sentència recorreguda anul·la la disposició transitòria primera de l'Ordenança fiscal que exclou diversos municipis, fins que no tinguin un servei de transport col·lectiu com la resta dels municipis no exclosos.

El Tribunal Suprem entén que la disposició transitòria primera es tracta d'un supòsit de no subjecció o exempció que no té empara legal, ja que es tracta d'una matèria reservada a llei i, a més, podria ser discriminatori, per la qual cosa desestima el recurs de cassació i declara com a jurisprudència que "un àrea

Àrea de Presidència
Secretaria General

metropolitana, com la de Barcelona, no pot delimitar mitjançant disposició administrativa general, ni tan sols transitòriament, l'àmbit d'aplicació territorial del recàrrec de l'IBI, excloent la seva exacció en una sèrie de municipis en els quals no es presta el servei de transport públic col·lectiu de superfície anàloga o assimilable a com es presta en la resta dels municipis" (FJ 5).

2. [Sentència 344/2022](#), de 16 de març, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació d'interès cassacional objectiu.

L'objecte del recurs de cassació promogut per diversos funcionaris és la interposició contra la sentència núm. 119/2020, de 19 de febrer, dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Astúries que va estimar el recurs d'apel·lació 4/2000 formulat contra la sentència del JCA núm. 4 d'Oviedo, de 21 d'octubre de 2019, en el sentit de donar la raó a l'Ajuntament de Parres i declarar ajustada a dret la resolució per la qual es va denegar als recurrents el dret a percebre els premis o gratificacions per jubilació anticipada.

Contra dita sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Astúries es va interposat recurs de cassació i per interlocutòria de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem es va admetre a tràmit.

La qüestió en què s'entén que existeix interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és la següent:

“Determinar la naturalesa dels incentius a la jubilació anticipada dels empleats públics locals acordats per les corporacions locals, que tenen reconegut un coeficient reductor de l'edat de jubilació per raó de la seva activitat i si, en el cas concret, ha de donar lloc a la seva percepció.”

A aquests efectes, identifiquen com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació, les contingudes en la disposició addicional 21 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de reforma de la funció pública; l'article 206.1 de l'RDLEG 8/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el TRLGSS en relació amb l'RD 1449/2018, de 14 de desembre, pel qual s'estableix el coeficient reductor de l'edat de jubilació dels policies locals i això sense perjudici que la sentència es pugui estendre a altres qüestions i normes jurídiques que així ho exigeixi el debat judicial.

La sentència, després de fer un detallat anàlisi de la normativa aplicable, arriba la conclusió que la finalitat de l'acord de l'Ajuntament de Parres sobre gratificacions

per jubilació anticipada no és compensar possibles pèrdues o minoracions de l'import de la pensió de jubilació anticipada, sinó incentivar la renovació de la plantilla i a aquest respecte esmenta la DA 21 de la Llei 30/1984, que permet a les comunitats autònomes i a les corporacions locals adoptar mesures que tendeixin a afavorir l'excedència voluntària i la jubilació anticipada.

A més, afegeix el recurrent que la sentència del Tribunal Suprem de 14 de març de 2019 ja havia anul·lat un acord municipal sobre compensació per jubilació anticipada, però diu, de manera apodíctica, que en el cas allí decidit era diferent.

El Tribunal Suprem assenyala que el problema de fons d'aquest recurs de cassació ha estat resolt per la mateixa Sala en pluralitat de sentències, inclosa l'esmentada en primera instància.

És criteri jurisprudencial clarament establert que les gratificacions (qualsevol que sigui la seva denominació) per jubilació anticipada prevista en els acords de les corporacions locals tenen **naturalesa retributiva** i, per tant, només poden considerar-se ajustades a dret en la mesura que tinguin fonament en una norma legal d'abast general, relativa a la remuneració dels funcionaris locals.

Donat que en els casos resolts fins ara no s'ha identificat cap norma de cobertura, la conclusió és que dits acords eren invàlids, tal com van assenyalar les sentències del Tribunal Suprem núm. 2747/2015; 2717/2016; 459/2018 i 1183/2021.

Respecte a la DA 21 de la Llei 30/1984, encara que preveia mesures per incentivar la jubilació anticipada, no va fer una regulació precisa sobre que dites mesures tinguin caràcter retributiu i, per això, no satisfà l'exigència que les gratificacions per jubilació anticipada tinguin cobertura en una norma legal d'abast general.

En conclusió, decideix desestimar íntegrament el recurs de cassació d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

1. Sentència de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, de 28 de març de 2022, per la qual s'estima el recurs contenciós administratiu interposat per la Diputació de Barcelona contra la resolució núm. 730/2019, de 21 de novembre, dictada per la Comissió de Garantia d'Accés a la Informació Pública (GAIP).

El supòsit de fet era el següent: un advocat sol·licita el dret a accedir al text complet de totes les sentències dictades pels jutjats contenciosos administratius de Barcelona i a totes les resolucions dictades pel TEAR de Catalunya dels anys 2018 i 2019 en els quals la Diputació de Barcelona o l'Organisme de Gestió Tributària hagin estat part, prèvia dissociació de les dades que continguin i que puguin donar lloc a la identificació de les persones.

Dita petició va ser desestimada per la Diputació i contra la desestimació l'interessat va recórrer a la GAIP, que va entendre que era obligació de la Diputació de Barcelona donar l'accés a la informació sol·licitada per l'interessat.

Contra dita resolució de la GAIP, la Diputació de Barcelona va interposar recurs contenciós administratiu i la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJC, en sentència del 28 de març de 2022, va estimar el recurs ja que entén que el dret d'accés a la informació pública està subjecte a determinats límits establerts en l'article 20 de la Llei catalana 19/2014; si bé, en aquests casos, l'Administració no disposa d'una potestat discrecional, ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen.

També, entén que amb caràcter previ i pel que fa a l'aplicació del règim de silenci administratiu, ha d'indicar-se que la doctrina constitucional recollida en la STC 104/2018, de 4 d'octubre, expressa que el règim aplicable és el de l'article 20.4 de la Llei bàsica estatal 19/2013, de transparència, accés a la informació i bon govern, ja que està emparada en l'article 149.1.18 de la CE, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per a la regulació del "règim del procediment administratiu comú de totes les administracions públiques", per la qual cosa va declarar inconstitucional la regla del silenci positiu de la Llei catalana; en conseqüència, després de la dita sentència, el silenci és negatiu.

Entrant en el fons de la qüestió, la informació que se sol·licita és el text complet de les sentències i de les resolucions del TEAR en què és part la Diputació de Barcelona o l'Organisme de Gestió Tributària, concretant un nombre aproximat de 550, que, a més, han de ser objecte d'anonimització.

El Tribunal entén que s'ha de considerar que existeixen diferents fonts que publiquen aquests tipus de sentències, com ara la mateixa institució (CENDOJ) i, en el cas de resolucions del TEAR, el Ministeri d'Hisenda o assessors jurídics. Aquestes fonts no són selectives, en el sentit que no exclouen sentències o resolucions per raó de les parts que hi intervenen, alhora que ja tenen anonimitzades les dades; per la qual cosa, conclou que existeix una via alternativa d'accés a la informació sol·licitada.

També considera que la petició del text íntegre de les sentències i de les resolucions administratives resulta desproporcionat, tenint en compte que requereix una tasca complexa de dissociació de les dades i preparació de la documentació, en consideració al gran volum i naturalesa d'aquelles, tal com reconeix la resolució de la GAIP.

Per tot això, estima íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat per la Diputació de Barcelona i anul·la la resolució de la GAIP de 21 de novembre de 2019.

TRIBUNAL DE COMPTES

1. [Sentència 1/2022](#), d'1 de març, del Tribunal de Comptes, pel qual es desestima el recurs d'apel·lació referent a la responsabilitat comptable en relació amb els pagaments de les defenses i representació dels funcionaris i càrrecs públics municipals en els casos en què siguin investigats per fets o omissions realitzades en l'exercici del seu càrrec i la interpretació de la STS de 4 de febrer de 2002.

Els fets són els següents:

- a) Amb data 29 de juliol de 2021 la Consellera de Comptes del Departament Primer de la Secció d'Enjudiciament va dictar sentència en el procediment de reintegrament per abast núm. A-133/2020 que desestimava la demanda interposada per l'actor públic, senyor AAA, contra els senyors BBB i CCC, amb imposició de les costes causades en primera instància al senyor AAA.
- b) El senyor AAA va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència de 29 de juliol de 2021.
- c) El altres dos interessats van presentar escrits d'oposició al recurs d'apel·lació.
- d) Dit recurs d'apel·lació va ser admès a tràmit, així com els escrits d'oposició, es va donar trasllat a l'actor públic i es van elevar les actuacions a la Sala de Justícia emplaçant les parts per comparèixer en un termini de trenta dies.
- e) El 15 de febrer de 2022 es va assenyalar data de votació i decisió per al 28 de febrer de 2022.

Àrea de Presidència
Secretaria General

Un dels fonaments jurídics més importants que es plantegen en el cas d'actuacions és el següent: es considera que hi ha una incongruència en la sentència de primera instància i que vulnera la jurisprudència del Tribunal Suprem i del Tribunal de Comptes recaiguda en procediments anàlegs.

Així, quant a la incongruència i vulneració de la sentència del Tribunal Suprem, l'apel·lant considera que, si bé en la sentència recorreguda s'invoca l'aplicació de la sentència del Tribunal Suprem de 4 de febrer de 2002 (Sala Segona), realment, la jutjadora realitza uns raonaments que contravenen la doctrina de l'Alt Tribunal. Afegeix que, al seu judici, la sentència del Tribunal Suprem de 4 de febrer de 2002 interpreta que "només quan es declari la inexistència de responsabilitat criminal" neix el dret dels funcionaris o responsables públics a ser rescabats de les despeses produïdes per la representació i defensa en judici; i que la regulació continguda en l'article 13.5 de l'RD 2568/1986 i en l'article 75.4 de la LRBRL es refereix a la possibilitat d'indemnització de despeses ja produïdes i justificades, però no a despeses futures.

Per tant, el recurrent entén que els pagaments que s'han efectuat en concepte de "provisió de fons" en el supòsit de fet han ocasionat, des del moment en què es van realitzar, un dany als fons públics municipals, discrepant així de la interpretació que es realitza de la sentència impugnada, en què conclou que, fins que les causes penals no hagin finalitzat, no es podrà determinar si s'ha produït un "dany efectiu" als cabdals públics.

Les despeses de defensa i representació dels funcionaris i càrrecs públics de l'Administració local, sempre que siguin conseqüència de la seva imputació en un procés penal per causes derivades de les funcions pròpies del seu càrrec o lloc de treball, poden ser considerades com a despeses indemnitzables per la corporació local a què pertanyin, d'acord amb l'article 75.4 de la LRBRL i de l'article 13.5 del ROF, tal com es va pronunciar el Tribunal Suprem en sentència de 4 de febrer de 2002 (FD 3).

Així, respecte a les dues transferències que va realitzar l'Ajuntament a favor de l'advocat que defenia l'Alcalde investigat per un presumpte delictes de prevaricació, es van realitzar en concepte de "provisió de fons" i no de pagament de factura definitiva i a més, en l'informe de la Intervenció consta que aquestes es van realitzar sempre protegides del dret de repetició que ostenta l'Ajuntament en cas que la sentència ferma penal sigui condemnatòria.

Efectivament, a la vista dels raonaments realitzats per la jutjadora *a quo* en aplicació de la sentència del Tribunal Suprem de 4 de febrer de 2002, el Tribunal de Comptes conclou que no s'observa cap incongruència respecte a la doctrina fixada pel Tribunal Suprem en l'esmentada sentència, ja que, d'acord amb els requisits exigits per l'Alt

Àrea de Presidència
Secretaria General

Tribunal, relatius a la necessitat que es “declari la inexistència de responsabilitat criminal” del funcionari o càrrec públic de la corporació local, en la sentència recorreguda es raona que fins que les actuacions penals no hagin finalitzat, no es podrà produir, si escau, un dany efectiu avaluable econòmicament i individualitzat en relació amb els béns i drets determinats de titularitat de l’Ajuntament.

Per això, respecte a les transferència en concepte de “provisió de fons” la jutjadora de primera instància conclou que, en aquest moment, no és possible apreciar un abast en els cabdals públics municipals per quant encara no s’han resolt de forma definitiva les actuacions penals corresponents.

També, recull la jurisprudència del Tribunal de Comptes recaiguda en supòsits anàlegs; concretament, la sentència de Justícia 4/2015, de 2 de juliol, i la sentència 14/2013, de 10 de desembre.

Pel que fa a l’última, la sentència afirma que, en relació amb la qüestió d’assistència lletrada d’un membre de la corporació local poden donar-se tres supòsits:

- a) La contractació d’un despatx professional d’advocats per la mateixa corporació.
- b) La contractació directa de l’assistència lletrada pel propi membre de la corporació local, en el qual cas, la indemnització serà abonada *ex post facto*.
- c) La concessió per via d’ajuts per evitar indefensió, que hauran de ser reintegrades en cas de condemna penal.

Per tant, en dita sentència dictada pel Departament Segon de la Secció d’Enjudiciament, lluny d’exigir que el pagament es faci un cop finalitzat el corresponent procés penal, es preveu la possibilitat de contractar un despatx professional o de concedir ajuts que després puguin ser reintegrades.

Finalitzat dient que els pagaments realitzats en concepte de “provisió de fons” al defensor de l’Alcalde en el supòsit d’actuacions hauran de ser reintegrats a l’erari públic si no es donen els supòsits legalment i jurisprudencialment previstos perquè la corporació local estigui obligada a assumir les despeses de defensa i representació de l’Alcalde.

Respecte a l’al·legació sobre el fet que les transferències en concepte de despeses de provisió de fons no han respectat la legislació vigent, la sentència assenyala que per això és necessari saber si existeix o no una sortida de fons públics sense justificar; és a dir, si s’ha produït o no un dany real i efectiu a l’erari públic.

Àrea de Presidència
Secretaria General

De la doctrina extensa i uniforme del Tribunal de Comptes es desprèn que perquè es declari la responsabilitat comptable és necessari que hagi produït un dany efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat respecte a béns i drets determinats i de titularitat pública, a l'empara de l'article 59.1 de la Llei 7/1988, de funcionament del Tribunal de Comptes; per la qual cosa, en el cas d'actuacions i seguint les directrius marcades per la sentència 13/2013, d'11 d'abril, i d'acord amb l'article 217 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, és necessari que es provi que dites transferències a l'advocat no estaven justificades i que, en conseqüència, s'ha produït un dany als fons públics de la corporació local i, en tal sentit, la Sala del Tribunal de Comptes ha dit en reiterades ocasions que els possibles defectes en la tramitació pressupostària d'una despesa no poden

donar lloc a responsabilitats comptables si, com a conseqüència d'això, no s'ha produït un menyscabament patrimonial; sense perjudici que puguin donar lloc a un altre tipus de responsabilitat.

Per tot això, es desestima el recurs d'apel·lació i es confirma la sentència de primera instància.